

Posudek na bakalářskou práci
Daniel JANÍK: Francouzská cizinecká legie: budování nové, společné identity

Ve své bakalářské práci si D. Janík stanovil poměrně ambiciózní cíl – sledovat, jakými prostředky je vytvářena společná identita příslušníků Francouzské cizinecké legie, a následně zhodnotit, jak dobře taková identita „funguje“ a zajišťuje kohezi této velmi specifické vojenské jednotky. Podobný badatelský záměr by byl velmi riskantní bez solidního teoretického zakotvení – zvláště když má autor k dispozici především memoáry a materiály produkované Legií. Tohoto nebezpečí se autorovi ovšem podařilo vyvarovat – v úvodní kapitole prokazuje dobrou orientaci v současné sociálně-vědní literatuře na téma „identita“ a totální instituce. Jako základní teoretický opěrný bod si pak zvolil obsáhlou a poctivou studii R. Brubakera a F. Coopera *Beyond „Identity“*.

V dalších kapitolách se mu daří dobře vymezený koncept úspěšně operacionalizovat. Po krátkém historickém přehledu analyzuje ve stěžejní 4. a 5. kapitole nejprve mechanismy budování společné identity (změna jména a národnosti při vstupu do Legie, resocializace ve francouzštině, vštěpování si legionářských tradic) a potom udržovací mechanismy legionářské identity. Zde se zaměřuje na symboly (*képi blanc*), písně (nejednou původně popěvky Wehrmachtu a SS – s. 31), zvláštní strukturaci legionářova času pomocí svátků a rituálů. V závěrečné kapitole se pak D. Janík pokouší hodnotit efektivitu výše analyzovaného identitotvorného úsilí a zabývá se problematikou dezertérů a jejich motivací a konfliktů identit. V závěru správně poznamenává, že při takovém hodnocení je nutno zohlednit širší paletu motivací pro legionářskou loajalitu (zejména peníze a represí – s. 41).

Práce D. Janíka je příkladem dobře promyšlené studie napsané navíc kultivovaným jazykem s minimálním počtem chyb a překlepů. Škoda je, že autor nevycházel ze širšího souboru memoárů a svědectví – práce se dominantně opírá o tři knižní svědectví, která vyšla v češtině. Drobným nedostatkem je i neodlišení pramenů a sekundární literatury vzávěrečné bibliografii (s. 43-45). Práci by určitě prospělo i častější oživení přímými citacemi z použitých pramenů, případně zařazení obrazových dokumentů (zejména s. 34-35).

Celkově jde ovšem o velmi zdařilou studii, kterou doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnotit stupněm **v ý b o r n ě**.